

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ /ΜΠΕΤΣΑΧΟΥΡ

Μία τῶν μεγάλων πόλεων τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας εἰς τὴν Δυτικὴν Ὀχθὴν τοῦ Ἰορδάνου, σχεδὸν συνεχομένη τῆς Βηθλεέμ, εἶναι τὸ Χωρίον τῶν Ποιμένων-Μπετσαχούρ. Τὸ ὄνομά της φέρει ἀπο τούς ποιμένας, τούς βοσκούς οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν νύκτα τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως προετράπησαν ἀπὸ τούς ἀγγέλους, τούς ψάλλοντας εἰς τὸν οὐρανὸν τό: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ» καὶ μετέβησαν εἰς τὴν Βηθλεέμ καὶ εὗρον βρέφος ἐσπαργανωμένον κείμενον ἐν φάτνῃ (Λουκ. 2, 9-20).

Λόγῳ τοῦ γεγονότος τούτου, ναοὶ καὶ μοναστήρια ἰδρύθησαν εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν καὶ εἰς τὰ περίχωρα αὐτῆς, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἀγίας Ἑλένης (326 -336 μ.Χ.). Εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ δὴ εἰς ἀγροτικὴν ἐλαιόφυτον περιοχὴν, συνδεδεμένην μέ τὴν βιβλικὴν ἱστορίαν τοῦ Βοόζ καὶ τῆς Ρούθ (Ρούθ, 3 κ' 4), τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διατηρεῖ ἀρχαῖον βυζαντινὸν ναὸν τοῦ 4^{ου} αἰῶνος ὑπόγειον, ἐν λειτουργικῇ χρήσει μέχρι σήμερον ἐπ' ὀνόματι τῶν Ποιμένων, ἄνωθεν δέ αὐτοῦ διατηρεῖ μεταγενέστερον ναὸν τοῦ 5^{ου} αἰῶνος, ὁ ὁποῖος ἀνεσκάφη κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1970 καὶ διατηρεῖται ὡς ἀρχαιολογικὸς ἐπισκέψιμος βυζαντινὸς χώρος.

Πλησίον τούτου τοῦ ναοῦ ὁ μακαριστὸς ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου π. Σεραφεῖμ, ἀνήγειρε περικαλλῆ Ναὸν τῆς Συνάξεως τῆς Θεοτόκου μετὰ παρεκκλησίου τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος τοῦ θαυματουργοῦ.

Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ περί τούς 15.000 κατοίκους, Χριστιανούς καὶ Μουσουλμάνους, ἔχει τὸ Πατριαρχεῖον ἀκμάζουσας Ἀραβόφωνον Ὁρθόδοξον Κοινότητα, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ περί τὰ 7.000 μέλη. Ὁ Καθεδρικός ἐνοριακὸς Ναὸς αὐτῆς τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν Προπατόρων.

Διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς μνήμης τῶν Προπατόρων, συμπέσασαν ἐφέτος τὴν Κυριακὴν 14/27^η τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, μετέβη εἰς τὸ Χωρίον τῶν Ποιμένων ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος. Φθάσας εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως ἐγένετο δεκτὸς ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ ὑπὸ τῶν Προσκόπων τῆς πόλεως, οἱ ὅποιοι ἐν παρελάσει τὸν συνώδευσαν μέχρι καὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Ναοῦ τῶν Προπατόρων.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ πυκοῦ ἐκκλησιάσματος καὶ ἐνδυθεὶς μανδύαν καὶ εἰσοδεύσας, προεξῆρξε τοῦ Ὁρθρου, ἐν συνεχείᾳ δέ καὶ τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Γεράσων κ. Θεοφάνους, καὶ θαβωρίου κ. Μεθοδίου, τῶν Ἀγιοταφίτων ἱερομονάχων καὶ τῶν ἱερέων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Προπατόρων, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ καὶ μετεχόντων ἐν κατανύξει πλήθους τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς πόλεως. Ὁ Μακαριώτατος εἰς τούς πιστοὺς αὐτοὺς ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἔχοντα οὕτως:

«Τῶν Προπατόρων σήμερον πιστοί, τελοῦντες μνημόσυνα, ἀνυμνήσωμεν Χριστὸν τὸν Λυτρωτὴν... καὶ ἐξ αὐτῶν ἀναδείξαντα, ῥαβδὸν δυνάμεως ἡμῖν, τὴν μόνην

ἀπείρανδρον καί θεόπαιδα Μαρίαν τήν ἀγνήν. Ἐξ ἧς τό ἄνθος παρῆλθε, Χριστός, βλαστήσας πᾶσι τήν ζωήν καί σωτηρίαν τήν αἰώνιον».

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος μᾶς συνήγαγεν σήμερον εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον τοῦ Χωρίου τῶν ἀγραυλούντων ποιμένων, διά νά ἀνυμνήσωμεν ἀφ' ἑνός μέν δοξολογικῶς, ἀφ' ἑτέρου δέ εὐχαριστιακῶς τόν Σωτῆρα καί Λυτρωτήν ἡμῶν Χριστόν.

Καί δοξολογικῶς μέν, διότι εἰς αὐτόν τοῦτον τόν τόπον, «ἐξαίφνης ἐγένετο, ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, σύν τῷ Ἀγγέλῳ πλῆθος Στρατιᾶς οὐρανίου, αἰνούντων τόν θεόν καί λεγόντων: «Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Εὐχαριστιακῶς δέ διότι τό Εὐαγγέλιον τῆς μεγάλης χαρᾶς: «ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτῆρ, ὅς ἐστι Χριστός Κύριος ἐν πόλει Δαυΐδ» γίνεται κατανοητόν διά τοῦ μυστηρίου τῆς θείας κοινωνίας τοῦ αἵματος καί τοῦ Σώματος τοῦ ἐν Βηθλεέμ «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου γεννηθέντος καί Παρθένου Μαρίας τεχθέντος» θεοῦ Λόγου, Υἱοῦ τοῦ θεοῦ Πατρός, τοῦ ἐπικληθέντος «Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστί μεθερμηνευομενον, μεθ' ἡμῶν ὁ θεός (Ματ. 1, 18-25).

Σήμερον, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τελεῖ τά μνημόσυνα τῶν Ἀγίων Προπατόρων. Καί ποῖοι εἶναι οἱ Προπάτορες αὐτοί; Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μνημονεύονται γεννεαλογικῶς καί ὀνομαστικῶς εἰς τήν Βίβλον γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ υἱοῦ Δαυΐδ, υἱοῦ Ἀβραάμ (Ματ, 1,1) Οὗτοι εἶναι οἱ κατά σάρκα γενάρχαι καί Προπάτορες τοῦ δι' ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθέντος θεοῦ Λόγου. Οὗτοι εἶναι οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς ἱερᾶς ἱστορίας. Τῆς ἱστορίας τῆς ἐν τόπῳ καί χρόνῳ ἀποκαλυφθείσης μεγάλης βουλῆς τοῦ ἀγγέλου. Ὁ ἄγγελος δέ οὗτος κατά τόν Προφήτην Ἡσαΐαν εἶναι θαυμαστός σύμβουλος, θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, Πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος (Ἠσ. 9,6).

Ὁ ἄγγελος οὗτος, μέ ἄλλα λόγια δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Ἡ δέ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ἱστορικός καί πνευματικός χῶρος, ἐντός τοῦ ὁποῖου ἀναδεικνύονται οἱ σοφώτατοι προφῆται, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ Ἰούδα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη ὁ ἐνανθρωπήσας Λόγος τοῦ θεοῦ, τόν ὁποῖον προσανειγγείλαν μέ τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς ψάλλει ὁ ὕμνωδός: «Σοφώτατοι θεῖοι, Πρῶται γεγέννηται, Ἀβραάμ ἀπόγονοι, τόν ἐκ τοῦ Ἀβραάμ καί Ἰούδα τικτόμενον Λόγον, θερμῶς προαναγγείλαντες ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ».

Τήν ἐορτήν τῆς μνήμης τῶν Ἀγίων Προπατόρων, παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς, ἀδελφοί μου, οἱ Ἅγιοι καί πνευματοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, νά τελῶμεν πρίν καί ἐγγύς τῶν Χριστουγέννων διά δύο λόγους: Πρῶτον μέν, διότι οἱ Προπάτορες μέ γενάρχην αὐτῶν τόν Ἀβραάμ, κατενόησαν τό μυστήριον τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, τό μυστήριον τῆς θείας Ἐπιφανείας. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ, ὡς λέγει ὁ Συναξαριστής, τήν εὐταξίαν τῶν ὄντων συνιδῶν ἐκ τῶν ὀρωμένων τόν ἀόρατον ἔγνω καί θεόν τοῦτον προσεκύνησε, διακρατοῦντα καί κυβερνῶντα τά πάντα.

Δεύτερον δέ διότι οἱ πρό τοῦ νόμου Πατέρες ἀνεδείχθησαν Προπάτορες τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ ὁ Ἀβραάμ, ὁ κατεξοχήν γενάρχης Αὐτοῦ. Ἐπιπλέον δέ οἱ Προπάτορες

ἐδικαίωσαν τῆς πρὸς ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους ἀναδείξεως τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας. «὘ν πίστει τούς Προπάτορας, λέγει ὁ ὑμνωδός, τὴν ἐξ Ἑθνῶν δι' αὐτῶν, προμνηστευσάμενος Ἐκκλησίαν. Καυχῶνται ἐν δόξῃ οἱ Ἅγιοι ὅτι ἐκ σπέρματος αὐτῶν, ὑπάρχει καρπὸς εὐκλεῆς, «ἡ ἀσπόρως τεκοῦσα Σε Παρθένος Μαρία».

Ἡ ἐορτὴ τῶν ἁγίων Προπατόρων, ἀγαπητοί μου, κατ' οὐσίαν μᾶς καλεῖ εἰς ἐτοιμασίαν διὰ νὰ προὑποπαντήσωμεν καὶ ὑποδεχθῶμεν τὴν κάθοδον τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τούς οὐρανούς.

Ἡ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου «ἐν σαρκί» (Α' Τιμ. 3,16) πάνω εἰς τὴν γῆν ἀποτελεῖ τὴν θεμελιώδη προϋπόθεσιν τῆς ἀνόδου, τῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν οὐρανόν. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὁ Θεὸς ἐταπεινώθη διὰ νὰ ἐξυψωθῇ ὁ ἄνθρωπος. Ἐκεῖνος κατήλθεν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ ἀνέλθωμεν ἡμεῖς εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖνος ἔγινε ἄνθρωπος, διὰ νὰ γίνωμεν, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι θεοὶ κατὰ χάριν. «Ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν», λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος.

«Νῦν ἡ ἀπολύτρωσις ἡμῶν» ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας. Δεῦτε λοιπόν ἀγαπητοί μου, «διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ καὶ ἴδωμεν (καὶ ἡμεῖς) τὸ ρῆμα τοῦτο τὸ γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν» διὰ νὰ προσφέρωμεν τὰ δῶρα τῆς μετανοίας, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης, εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης. Ἀμήν».

Τὴν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξιῶσις εἰς τὴν αἵθουσαν δεξιῶσεων τοῦ Ναοῦ, ἔνθα ἔλαβον χώραν καὶ αἱ δέουσαι προσφωνήσεις καὶ ἀκολούθως παρετέθη τράπεζα τῆς Κοινότητος εἰς τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν Συνοδείαν Του.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

ngg_shortcode_0_placeholder